

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **U. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w Z.
zawartego w postanowieniu z dnia 7 stycznia 2020 r., sygn. akt II Kp (...)
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę Sądu Okręgowego w Z.
o sygn. akt II Kp (...) do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Z. zwrócił się, na podstawie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt II Kp [...] do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu wniosku Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 18 grudnia 2019 r. do Sądu Okręgowego w Z. wpłynęło, przekazane przez Sąd Rejonowy w Z. , zażalenie pokrzywdzonej U. C. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt PR Ds.(...), o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie zaistniałego w okresie od września 2011 r. do listopada 2018 r. w Z. i innych miastach woj. (...) przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez sędziów i prokuratorów okręgu [...], poprzez wzięcie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wydawaniu rozstrzygnięć niezgodnych z prawem, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec

stwierdzenia w czynie braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.). Jednocześnie Sąd wskazał, że już raz wniosek tego Sądu, również dotyczący sprawy z zawiadomienia U. C. , został uwzględniony przez Sąd Najwyższy (postanowieniem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt V KO 14/19) i sprawa pokrzywdzonej została przekazana do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w W. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w Z. zasługuje na uwzględnienie, albowiem przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości” uzasadnia odstępstwo od zasad właściwości miejscowej sądu i pozwala stosownie do treści art. 37 k.p.k. przekazać sprawę do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi wówczas, kiedy w sprawie zaistnieją tego rodzaju okoliczności, które mogą wpływać na swobodę orzekania sądu miejscowo właściwego, lub tylko powodować w odbiorze społecznym - nawet mylne - przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18). Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. Za „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć w szczególności potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV KO 27/18).

Na gruncie niniejszej sprawy zaistniały podstawy do zastosowania instytucji właściwości delegacyjnej z art. 37 k.p.k. Przedmiotem sprawy zawisłej przed Sądem Okręgowym w Z. pod sygn. akt II Kp (...) jest zażalenie pokrzywdzonej U. C. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 19 czerwca 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie czynów z art. 231 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., których mieli dopuścić się sędziowie Sądu Okręgowego w Z. i podległych mu sądów rejonowych oraz prokuratorzy Prokuratury Okręgowej w Z. i prokuratur rejonowych jej podrzędnych. W odbiorze społecznym może zatem powstać, choćby nawet nieuzasadniona, wątpliwość co do

tego, czy decyzje procesowe Sądu Okręgowego w Z. rozpoznającego zażalenie są podejmowane w warunkach pełnego obiektywizmu, tak jak tego wymaga art. 4 k.p.k. Ten zatem jedynie wzgląd na konieczność wykluczenia potencjalnego, nawet zupełnie nieuzasadnionego przekonania o braku warunków do obiektywnego osądzenia sprawy, przesądził o uwzględnieniu wniosku.

Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Zapewni to możliwość przeprowadzenia postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sądzie właściwym miejscowo. Sprzyjać będzie niewątpliwie ugruntowaniu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (tak: postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., V KO 66/10).

Z powyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. i zdecydował o przekazaniu sprawy innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w L..